

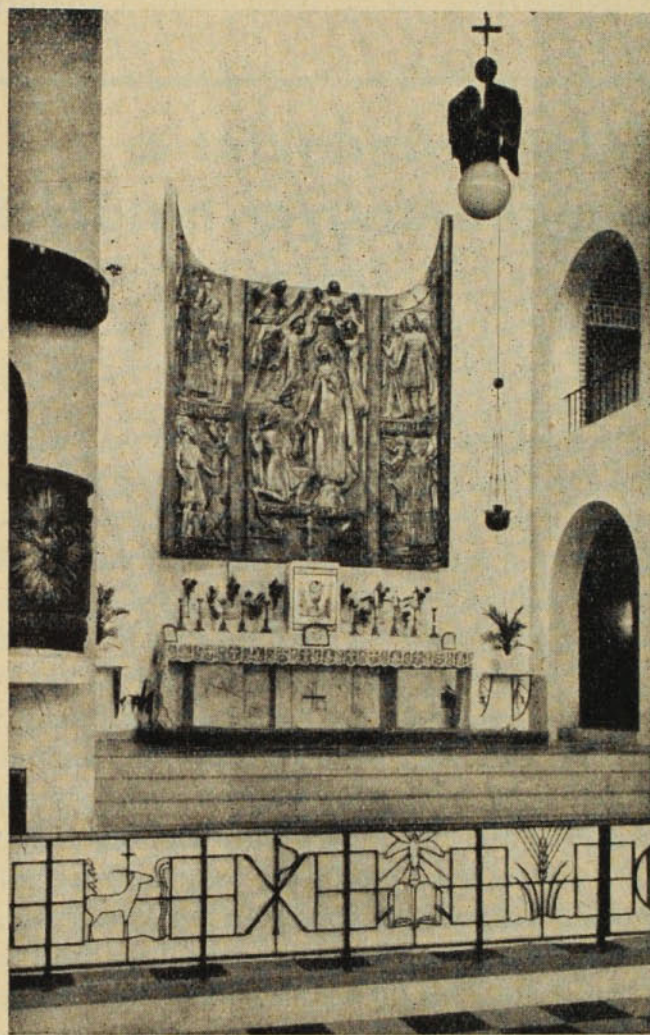
Tisztelendő Szentszűz

Százharmincezer lengyelt láttak Csensztochowában a magyar zarándokok, egy töredékét annak a tömegnek, mely évente felkeresi a B. Szűz jasnagórai kegyhelyét. Nagy ez a szám, de mi ez ahhoz a százmilliókat kitevő tömeghez képest, amely nem tud sehová sem elzarándokolni, de mindennap megadja tiszteletét Isten szent Anyjának! Több ez, mint a katolikusok száma, mert hála Istennek, ma már inkább nagyobb tért hódít a Máriatisztelel azok sorában, akiknek elődei ezt a tiszteletet még «imádásnak» tartották.

Az elfogulatlanul gondolkozó ész követeli tőlünk a Szentszűz tiszteletét.

Megköveteli ezt elsősorban az ő *igen nagy méltósága*. «Kicsoda nagyobb, mondja Damiáni Szent Péter, mint a B. Sz. Mária, aki magát a fölséges Istent hordozta áldott méhében? Nézd meg a szeráfokat s majd meglátod, hogy bár igen nagy az ő méltóságuk, mégis sokkal kisebb, mint Máriáé, akinél nagyobb méltósága csak Annak lehet, aki őt ily nagynak és szépnek teremtette».

Tisztelnünk kell Szűz Máriát az ő *kiváló szentsége* miatt is. Mert ő szentségben fölülmúlta a szenteket valamennyit. Hitünk tanítása szerint Isten különös gráciája megőrizte az eredeti büntől — melytől pedig nem voltak mentesek a szentek sem — és lelkét egész életében még a legkisebb büntől is tisztán megőrizte. Hátha még erényeit is fontolóra vesszük, akkor igazán be kell látnunk, hogy amint méltóságban, úgy szentségben is Mária közelíti meg legjobban a szentség

A pécsi pálos-templom főoltára

kútforrását, a fölséges Istent, mert, amint egy bölcs megírta, bármiben voltak kitűnőek a szentek, Mária őket mindabban felülmúlta. Megvan benne a szűzek tisztasága, a vértanuk erőssége, a hitvallók jámborsága, az egyháztanítók tudománya és a remeték lemondása.

Tisztelnünk kell őt azért is, mert ő *szere*l bennünket és pedig Isten után ő az, aki

igazán szeret. Gondoljuk csak meg, mennyire szerette Mária az ő isteni Fiát, Jézust és mégis kész volt érettünk, bűnös embe- rekért még Fiát is föláldozni; ő maga kívánta ezt, bár előre látta, hogy a fájdalomnak hét töre fogja átjárni a szívét a kereszt alatt.

Ime, mennyi okunk van arra, hogy a B. Sz. Máriát igazi gyermeki szeretettel tiszteljük. Vigyázzunk arra, hogy ez a tisztelet ne legyen meddő külsőség, hanem a Sz. Szűz büntelen életének követésében gyümölcsözzék. Ez az Isten akarata szerinti élet!

P. Besnyő Gyula

Hála-zarándoklat a lengyel-magyar határért

Csensztochowa, 1939. július.

Ruhámon leng még a fehér-piros kokárda, melyet búcsúzó lengyel testvéreink tűztek mellemre . . .

Szebbnél-szebb képek kergetik egymást emlékezetemben. Hogyan is volt? Igen. Elérkezett az indulás ideje s vonatunk neki-vágott a nagy útnak. Gyorsan repültek el mellettünk a Cserhát, Mátra, majd a Bükk erdős nyúlványai. A nagy magyar Alföld szélén vágatott vonatunk, balról a kéklő hegyek, jobbról a kenyértermő nagy-nagy rónaság. Nemsokára elértük a volt trianoni határt és gyermeki örömmel fényképeztük az üresen maradt cseh erődítményeket. Még fenn volt a nap, amikor a csodás szépségű Latorca völgyébe érkeztünk. Két mozdony, erősen zihálva vonszolt viaduktról-viaduktra hídról-hídra, alagútból-alagútba. Az egyik alagútban értük el a közös határt. Innen már könnyen siklottunk alá az első lengyel állomásra, Lawoczne-re, ahol lengyel iskolás-gyermekek köszöntöttek tanítójukkal az élükön . . . A nap közben csendesen elbújt a Kárpátok másik oldalán. A fenyők egyre sötétebbek lettek s mi tovább futottunk az éjben, már «idegen» földön, de testvérien szerető szívek között.

Késő éjjel futott be vonatunk Lwów fedett csarnokába. Az a szeretet, mellyel itt fogadtak, felejthetetlen marad szá-

munkra. Zászlódíszot öltött fogadásunkra a pályaudvar. Harsona-zene jelezte érkezésünket. Üdvözlőbeszéd után a magyar és a lengyel himnusz következett, majd vig katonainduló hangjai mellett hagytuk el a szőnyeggel és zölddel gazdagon díszített pályaudvart. Másnap első utunk a hősök temetője volt, ahol a hős lebergi gyermekek emléke megragadott minket. A város múzeumát tekintettük meg ezután, délután pedig a rádióleadó közelében fekvő ú. n. «Panorámát»: Kossak körképét néztük meg. Kosciusko vezérlete alatt a parasztság ki-egyesített kaszákkal ront az oroszra ezen az óriás méretű vásznon; a természetes nagyság tizenötödrésze a kép.

A következő napon már korán reggel röpített vonatunk tovább Krakkó felé. Bensőséges fogadtatással találkoztunk itt is. A délutánt a Krakkótól 15 km-nyire lévő wieliczikai sóbányákban töltöttük. Különösen elragadó volt a nagy Kápolna sócsilláraival és sóba vésett művészi domborműveivel. Megcsodáltuk a főoltár Szent Hedvig-szobrát is, valamint a Pilsudszki-emléksarnokot, a tavakat, a nagy, szinpaddal ellátott termet.

Első pénteken szentmisét és szentbeszédet, melyet Árvay-Nagy Bálint tábori főlelkész úr tartott, a pálosok gyönyörű templomában hallgattunk s innen indultunk a Wáwel megtekintésére. Első utunk Báthory István sírjához vezetett, ahol Kerékgyártó Árpád, tanügyi főtanácsos úr beszéde keretében helyeztük el koszorúnkat s rövid ima után Pilsudski sírjánál is tisztelegtünk, majd a székesegyházban megtekintettük Krakkó szent püspökének, Sz. Szaniszlónak sírját, Szent Hedvig szarkofágját s több nagy lengyel király művészi síremlékét. Majd bejártuk a vár szebbnél-szebb termeit. Délután a Pilsudski-emlékhalmot láttuk, majd az ódonpatinájú templomokat néztük meg.

Krakkótól is elbúcsúztunk és már Varsó felé száguldott vonatunk. Szentmise után a Belveder-palotát tekintettük meg, valamint a királyi nyaralót; ez még a Wáwelt is felülmúlja szépségben, pompában . . .

Másnap indultunk tovább, utunk céljához: a *csensztochowi Boldogasszonyhoz!*